

Arrest

**nr. 57 572 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 15 december 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X. Verzoeker verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X. Samen hebben verzoekers een zoon die op X geboren is.

Verzoekers dienden op 9 augustus 2010 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelde op 19 augustus 2010, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoekers reeds op 16 juli 2010 in Polen werd aangetroffen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 14 september 2010, gelet op artikel 16.1.c van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Poolse autoriteiten om de terugname van verzoekers.

Bij schrijven van 15 september 2010 willigden de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek in.

Op 11 oktober 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissing dienden verzoekers elk afzonderlijk een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arresten van 4 februari 2011 met nummers 55 575 en 55 576 werden de beroepen verworpen.

Op 12 oktober 2010 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 16 november 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoekers ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12/10/2010 werd ingediend door :

Y., A. (...)

+ Partner I., K. (...)

+ Zoon: Y., A. (...)

Nationaliteit: Rusland (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Uit het medisch advies van de arts-attaché blijkt (zie gesloten omslag en administratief dossier) dat betrokkene lijdt aan twee aandoeningen. Voor één van deze aandoeningen werd betrokkene geopereerd en nu neemt ze er nog medicatie voor. Volgens de arts-attaché is dit echter een aandoening die niet te beschouwen is als een ernstige pathologie en deze aandoening wordt dan ook niet verder weerhouden in het advies. Wat betreft de tweede aandoening, in het dossier wordt niet verder ingegaan op de precieze aard van de symptomen, de duur ervan, het effect en de duur van de behandeling en de oorsprong van de problematiek en de ernst. Volgens de arts-attaché is het moeilijk de ernst in te schatten. Toch kan volgens de arts-attaché gesteld worden dat zij voor deze aandoening best nog verdere behandeling krijgt aangezien deze aandoening vaak een traag herstel kent.

Samenvattend blijkt dus volgens de arts-attaché dat de tweede aandoening van betrokkene in aanmerking komt als mogelijks een ernstige aandoening. De vraag stelt zich dus in hoeverre betrokkene voor verdere behandeling terecht kan in Polen, land van overname. Uit informatie waarover de arts-attaché beschikt blijkt dat medicatie en opvolging door een specialist in Polen beschikbaar is. Volgens de arts-attaché is reizen met deze aandoening geen probleem.

Vanuit medisch standpunt besluit de arts-attaché dat de aandoening van betrokkene, hoewel die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar is in Polen.

Wat betreft de toegang tot de medische zorgen in Polen, blijkt dat asielzoekers, hoewel ze in opvangcentra moeten verblijven, volledige toegang hebben tot gezondheidszorg. Er is een arts verbonden aan de centra en deze kan indien nodig mensen doorverwijzen naar specialisten. Deze zorg wordt volledig terugbetaald. Ook ngo's bieden medische hulp aan asielzoekers. (GOLINOWSKA, S. en KOZIERKIEWICZ, A. Quality in and Equality of Access to healthcare Services - Country Report for Poland, March 2008, p 33-34). (zie administratief dossier)

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing, nl. Polen. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van verwijzing een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de motiveringsplicht en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. Ze stellen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1. Daar beide middelen op elkaar voortbouwen, worden ze samen besproken. Verzoekers adstrueren hun eerste middel als volgt:

"4.1.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster, in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekster mede te delen dat haar verblijfsaanvraag omwille van medische problemen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.1.2.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekster afwijst omdat de verzoekster weliswaar zou lijden aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld zou worden maar waarbij de behandeling beschikbaar zou zijn in Polen.

4.1.3.

De verzoekster heeft ernstige bedenkingen bij de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken gebaseerd op het advies van de raadsgeneesheer.

De raadsgeneesheer stelt dat er effectief sprake kan zijn van een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit.

Tegelijkertijd stelt de raadsgeneesheer dat de oorsprong en de ernst van de problematiek moeilijk in te schatten is ("...Derhalve is het moeilijk de ernst in te schatten. ...") en dat de behandeling in Polen beschikbaar is.

4.1.4.

Als de raadsgeneesheer de ernst van de aandoening NIET kan inschatten bij gebrek aan verdere, medische informatie hoe kan de raadsgeneesheer dan besluiten dat de behandeling wel degelijk in Polen beschikbaar is?

De voorbereiding van de bestreden beslissing kan moeilijk het criterium van de zorgvuldigheid doorstaan.

Immers is het duidelijk dat de arts zich op onvoldoende medische informatie kan baseren om een beslissing ten gronde te maken.

De beslissing is dan ook niet gebaseerd op een correcte, zorgvuldige voorbereiding en feitenvinding.

Inderdaad, indien de raadsgeneesheer tot het besluit komt dat er onvoldoende medische informatie beschikbaar is omtrent de medische problematiek van de verzoekster, dan dient hij ook de nodige bijkomende medische informatie bij de verzoekster of haar dokter op te vragen en / of de verzoekster uit te nodigen met het oog op onderzoek (zie in die zin art. 9ter, 2de lid in fine Vreemdelingenwet)."

Verzoekers adstrueren hun tweede middel als volgt:

"4.2.1.

Conform art. 9ter Vreemdelingenwet dient nagegaan te worden of een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of van verblijf

4.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft enkel geoordeeld of er mogelijks een behandeling beschikbaar zou zijn in Polen.

Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet nagegaan of de verzoekster haar behandeling kan krijgen en verderzetten in haar land van herkomst / verblijf.

Aangezien Polen niet kan beschouwd worden als verzoeksters land van herkomst of verblijf is de verwijzing van de mogelijke behandeling in Polen onterecht en ongegrond."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"In een eerste en tweede middel stellen verzoekers de schending voor van de artikelen 9ter en 62 van de Wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van de beginselen van behoorlijk bestuur, zorgvuldigheidsbeginsel en manifeste beoordelingsfout.

Verzoekers werpen op dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen. De ambtenaar-geneesheer oordeelt immers dat de oorsprong en de ernst van de problematiek moeilijk te schatten is, doch meent wel dat de behandeling in Polen mogelijk is. Bovendien is er enkel de situatie in Polen onderzocht, doch niet van het land van herkomst/verblijf.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de in artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 en naar het feit dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is daar het aangehaalde medische probleem niet aangewend kan worden teneinde gemachtigd te worden tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Bovendien blijkt duidelijk dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is echter niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen met de verwijzing naar artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980, waarin het volgende wordt gesteld:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zondig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...). §2. (...) §3. (...) §4. (...)"

De verwerende partij dient in de eerste plaats te onderzoeken of er in het land van herkomst of het land waar verzoekers dienen te verblijven een adequate behandeling mogelijk is.

Deze vereiste van een adequate behandeling wordt beoordeeld ten aanzien van de persoon die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, in casu mevrouw I.K. (...).

Verzoekers kunnen niet op ernstige wijze betwisten dat Polen in casu het land van verblijf is, temeer zij er op 16 juli 2010 en asielaanvraag indienden en er op 11 oktober 2010 een beslissing genomen werd tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Verzoekers worden teruggenomen door de Poolse autoriteiten, die hun asielaanvraag verder zullen behandelen. Bijgevolg dient Polen gezien te worden als het land van verblijf van verzoekers.

In de bestreden beslissing werd er gesteld dat mevrouw I. K. (...) heeft aangetoond dat zij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, maar dat er wel degelijk een adequate behandeling is in Polen.

In het advies van 09 november 2010 besluit de ambtenaargeneesheer dat verzoekster lijdt aan PTS-stoornis met meerderde symptomen en aan chronische sinusitis. Met betrekking tot de chronische sinusitis stelt hij dat dit geen ziekte is die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Met betrekking tot de PTS-stoornis geeft hij aan dat een dergelijke stoornis ernstig kan zijn, doch dat er in verzoekers dossier niet verder wordt ingegaan op de precieze aard van de symptomen, de duur ervan, het effect en de duur van de behandeling, de oorsprong van de problematiek en de ernst. Derhalve oordeelde hij dat het moeilijk is de ernst in te schatten.

Desalniettemin ging de ambtenaar-geneesheer ervan uit dat verzoekster voor deze pathologie best nog verdere benadeling krijgt, aangezien PTS-stoornis vaak een traag herstel kent. Hij oordeelde dus dat deze ziekte in aanmerking komt als mogelijks een ernstige aandoening.

Met betrekking tot de behandeling in Polen, verwees de verwees de ambtenaar-geneesheer naar correspondentie met een Poolse arts, waaruit blijkt dat psychofarmaca en psychotherapie in Polen beschikbaar is. Hij oordeelde eveneens dat er geen probleem is om te reizen, waardoor er geen medisch bezwaar is tegen terugname door Polen.

In de bestreden beslissing werd het advies van de ambtenaargeneesheer overgenomen en verder gesteld dat asielzoekers in Polen een volledige toegang hebben tot de gezondheidszorg.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat rekening houdende met alle elementen van het dossier en het advies van de ambtenaar-geneesheer, de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze werd genomen.

Verzoekers maken geen schending van de motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 aannemelijk.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van verzoekers om op basis van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond is. Hierop worden de redenen uiteengezet waarom de aanvraag van verzoekers ongegrond is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit

louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van de middelen vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. In casu houdt nazicht van de materiële motiveringsplicht eveneens nazicht in van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers niet hebben aangetoond dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verblijf, in casu Polen.

De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie zowel op de door verzoekers neergelegde medische attesten als op het verslag van de ambtenaar-geneesheer. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer, die zonedig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Verzoekers vragen zich af hoe de ambtenaar-geneesheer kan besluiten dat de behandeling in Polen wel degelijk beschikbaar is, als hij de ernst van de aandoening niet kan inschatten bij gebrek aan verdere medische informatie.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 november 2010 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer erkent dat de verzoekende partij lijdt aan twee aandoeningen, met name een chronische sinusitis en een posttraumatisch stressstoornis.

Met betrekking tot de chronische sinusitis stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat de verzoekende partij hiervoor geopereerd werd en dat ze er nu medicatie voor neemt. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat deze aandoening niet te beschouwen is als een ernstige pathologie. Dit wordt door verzoekers niet betwist.

Met betrekking tot de tweede aandoening, met name de posttraumatische stressstoornis, stelt de ambtenaar-geneesheer dat dit een ernstige stoornis kan zijn, maar dat verzoekers niet ingaan op de

precieze aard van de symptomen, de duur ervan, het effect en de duur van de behandeling, de oorsprong en de ernst van de problematiek. De zin *“Dehalve is het moeilijk de ernst in te schatten”* heeft betrekking op de aard van de aandoening. Indien het geen ernstige aandoening is dan dient de ambtenaar-geneesheer niet te onderzoeken of er in het land van herkomst of verblijf een adequate behandeling voorhanden is. In casu is de ambtenaar-geneesheer er van uit gegaan dat de post-traumatische stressstoornis van verzoekster ernstig kan zijn en aldus de meest gunstige interpretatie in hoofde van verzoekers weerhouden. Daarom heeft hij onderzocht of er een adequate behandeling in Polen beschikbaar is. Op grond van de correspondentie met dr. M.J. besluit hij dat in Polen psychofarmaca en psychotherapie beschikbaar zijn. Ook in het medisch attest van de verzoekende partij wordt er verwezen naar psychofarmaca, met name een groep van medicijnen die aangrijpen op het centrale zenuwstelsel en werkzaam zijn tegen psychische aandoeningen. Gelet op de handelwijze van de ambtenaar-geneesheer, met name zijn uitgangspunt dat het een ernstige aandoening betreft, kon hij wel degelijk nagaan of er in Polen een adequate behandeling voorhanden is. In hun verzoekschrift tonen verzoekers ook niet aan dat er in Polen geen adequate behandeling voor haar stoornis voorhanden is of dat psychofarmaca en psychotherapie onvoldoende zijn. De ambtenaar-geneesheer wijst er tevens op dat reizen met deze aandoening geen probleem is. In de bestreden beslissing wordt het standpunt van de ambtenaar-geneesheer overgenomen en wordt ook onderzocht of de medische behandeling voor verzoekers toegankelijk zal zijn in Polen. Er wordt geconcludeerd dat de medische zorgen in Polen toegankelijk zijn voor verzoekers en de medische zorgen terugbetaald worden. Deze vaststellingen worden door verzoekers niet in concreto weerlegd.

Voorts menen verzoekers dat Polen niet beschouwd kan worden als land van herkomst of verblijf. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 14 september 2010, gelet op artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG, de Poolse autoriteiten verzocht heeft om de terugname van verzoekers. Bij schrijven van 15 september 2010 willigden de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek in. In de beslissing van 11 oktober 2010 werd vastgesteld dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van hun asielaanvraag. Weliswaar dienden verzoekers tegen deze beslissing beroepen tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arresten van 4 februari 2011 met nummers 55 575 en 55 576 werden verworpen. Bijgevolg werd in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift, terecht nagegaan of in Polen in de nodige medische zorgen ter beschikking zijn. In casu dient Polen als land van verblijf beschouwd te worden.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt in casu niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige laten verzoekers na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten of op welke wijze de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur zou schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Verzoekers voeren geen andere grieven aan, ook niet in de repliekmemoire.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN